

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal, în următoarea componență:

Președinte: Ursache Petru

Judecători: Toma Nadejda, Vladimir Timofti

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Vizdoga Ion în numele inculpaților Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2015, în cauza penală privindu-i pe:

Andriuță Valeriu Petru, născut la 04.09.1974, originar și domiciliat: sat. Șendreni, r-nul Nisporeni;

Ciorici Vasilii Ivan, născut la 19.08.1984, originar și domiciliat: sat. Șendreni, r-nul Nisporeni.

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 12.03.2014 - 27.05.2014;

Instanța de apel: 18.06.2014 - 03.09.2014,

23.02.2015 – 26.05.2015;

Instanța de recurs: 06.11.2014 - 27.01.2015,

12.08.2015 – 10.02.2016.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătorei Nisporeni din 27 mai 2014, Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii au fost recunoscuți vinovați și condamnați, în baza art. 166 alin.(2) lit.(d) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare pentru fiecare; și în baza art.287 alin.(2) lit.(b) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare fiecare.

Conform art.84 Cod penal, inculpaților Andriuță V. și Ciorici V., pentru concurs de infracțiuni prin cumul, parțial, le-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani fiecare.

În conformitate cu art.90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite inculpaților Andriuță V. și Ciorici V. a fost suspendată condiționat, fiindu-le stabilit un termen de probă de 3 (trei) ani pentru fiecare, cu condiția că, în termenul de probă nu vor săvârși infracțiuni și prin comportament exemplar și muncă cinstită, vor îndreptăți încrederea ce li s-a acordat. Fiind obligați să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

Măsura preventivă stabilită inculpaților - obligarea de a nu părăsi localitatea, a fost menținută pînă la devenirea sentinței definitive.

Acțiunea civilă înaintată de partea civilă Dihtearenco Gheorghe cu privire la încasarea de la Andriuță V. și Ciorici V. a prejudiciului material și moral, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat, că la 04.12.2013, aproximativ pe la ora 20:00, Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii, împreună și prin înțelegere prealabilă cu o persoană, în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată, acționînd intenționat, manifestînd un cinism și o obrăznicie deosebită și încălcînd grosolan ordinea publică însoțită de aplicarea violenței, fără motiv, i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste corp lui Dihtearenco Gheorghe, cauzîndu-i contuzia țesuturilor moi a capului și regiunii cervicale, excoriații a membrelor și regiunii faciale ce se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Tot inculpații, Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii, continuîndu-și acțiunile sale infracționale împreună cu o persoană, în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată, din intenții huliganice, l-au urcat cu forța pe Dihtearenco Gheorghe în portbagajul automobilului de model „VAZ 2101” cu n/î UN AM 418, unde l-au ținut o perioadă de timp și după ce au parcurs o anumită porțiune de drum, Ciorici Vasilii împreună cu o persoană, în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată, l-au eliberat, astfel împiedicîndu-l să acționeze în conformitate cu voința sa.

3. Nefiind de acord cu sentința, împotriva acesteia a declarat apel procurorul, solicitînd casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Andriuță Valeriu să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin.(2) lit. b) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare, în baza art. 164 alin.(2) lit. e) Cod penal la 7 (șapte) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Conform art.84 Cod penal, prin cumul parțial de pedepse inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 8 (opt) ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Ciorici Vasilii să fie condamnat în baza art.287 alin.(2) lit. b) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare, în baza art.164 alin.(2) lit. e) Cod penal la 6 (șase) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis. Conform art.84 Cod penal,

prin cumul parțial de pedepse inculpatului să-i fie stabilită pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A mai solicitat procurorul aplicarea în privința inculpaților măsura preventivă - arestul preventiv, pînă la intrarea în vigoare a sentinței, iar corpul delict - automobilul de model „VAZ 2101” cu nr.î. UN AM 418, să fie confiscat ca fiind considerat mijloc de săvîrșire a infracțiunii.

Acțiunea civilă să fie admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului prejudiciului moral și material să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

În motivarea apelului procurorul a invocat următoarele argumente:

- instanța de judecată nejustificat a recalificat acțiunile inculpaților din răpirea persoanei (art.164 alin.(2) lit. e) Cod penal) în privarea ilegală de libertate (art.166 alin.(2) lit. d) Cod penal), precum și a dispus restituirea corpului delict - automobilul de model „VAZ 2101” cu nr.î. UN AM 418, fără a se expune asupra faptului că, acesta a fost un mijloc de săvîrșire a infracțiunii.

- instanța de judecată incorect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, reținînd în acțiunile inculpaților doar privarea ilegală de libertate, bazîndu-se pe prezența la Dihtearenco Gheorghe a vătămarilor corporale neînsemnate, apreciînd critic declarațiile lui Bădărău Vasile și interpretînd eronat declarațiile Silviei Marian și a părții vătămate Dihtearenco Gheorghe deoarece, modul în care au acționat inculpații și anume scoțînd partea vătămată din casă contrar voinței sale cu aplicarea loviturilor în scopul dovedirii supremației, înspăimîntării, înfricoșării victimei și urcarea forțată în portbagajul automobilului, supravegherea acestuia însoțită de cuvinte de amenințare, denotă cu certitudine, în viziunea procurorului, prezența infracțiunii de răpire de persoane.

- în partea ce ține de recunoașterea vinovăției inculpaților în baza art.287 alin.(2) lit.b) Cod penal, procurorul consideră că instanța de fond corect și-a întemeiat soluția ținînd cont de circumstanțele de fapt.

- instanța de judecată le-a stabilit inculpaților pedepse neechitabile, ținînd cont de infracțiunile comise de aceștia, fapt prin care, în viziunea procurorului, nu va fi restabilită echitatea socială.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 septembrie 2014, a fost respins ca nefondat apelul declarat de procuror, fiind menținută fără modificări hotărîrea primei instanțe.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a conchis că, inculpații au săvîrșit anume infracțiunile de huliganism și privațiune ilegală de libertate.

Instanța de apel a constatat că prima instanță corect a stabilit vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunilor menționate mai sus, fapt care reiese din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectîndu-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei,

concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a reîncadrat acțiunile inculpaților din prevederile art.164 alin.(2) lit. e) Cod penal la art.166 alin.(2) lit. d) Cod penal deoarece, pentru a fi în prezența laturii obiective a infracțiunii de răpire a persoanei este necesară, prezența acțiunii principale, care de regulă presupune existența a trei etape succesive: 1) capturarea victimei, 2) deplasarea acesteia din habitatul ei permanent sau provizoriu și 3) reținerea victimei împotriva voinței sale sau neținând cont de voința ei și a acțiunii-inacțiunii adiacente, în una din modalitățile ei, astfel că, în speță acestea, nu se regăsesc.

Instanța de apel a conchis, că în speță nu este întrunită latura subiectivă care se exprimă, în primul rând prin vinovăție sub formă de intenție directă, precum nu este prezent nici motivul comiterii acesteia, ultimul ca regulă fiind cel de înlesnire a săvârșirii unei alte infracțiuni, situație demonstrată prin probele cercetate în cadrul instanței de fond și verificate în cadrul instanței de apel și anume: declarațiile inculpaților, a părții vătămate și a martorilor.

Astfel, instanța de apel a constatat că, instanța de fond corect a apreciat că imobilizarea părții vătămate acasă la Silvia Marian a avut loc în contextul infracțiunii de huliganism, dar nu pentru a-l răpi.

Instanța de apel a reținut faptul că, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpaților, instanța de fond a ținut cont de circumstanțele cauzei, aplicându-le o pedeapsă echitabilă și legală.

Concluziile instanței de fond privind admiterea în principiu a acțiunii civile înaintată de partea vătămată Dihtearenco Gheorghe și soluționarea chestiunii privind restituirea automobilului de model „VAZ 2101” cu nr.î. UN AM 418 și cheii de la dispozitivul de pornire a motorului lui Andriuță Valeriu, instanța de apel le-a apreciat ca fiind legale și întemeiate.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a declarat recurs ordinar împotriva acesteia, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar declarat, procurorul, a invocat următoarele:

- instanța de apel a dat o apreciere incorectă probelor acuzării, care în viziunea acuzatorului de stat dovedesc vinovăția inculpaților de comiterea infracțiunilor incriminate și anume în partea ce ține de reîncadrarea acțiunilor de la art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal la art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În partea ce ține de calificarea acțiunilor inculpaților în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, procurorul a menționat că sunt corecte concluziile instanțelor în acest sens.

Procurorul a indicat că, în acțiunile inculpatului Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii sunt prezente elementele infracțiunii de răpire a persoanei, determinate de

gelozie și huliganism, deoarece Andriuță Valeriu anume din acest motiv s-a deplasat la locuința lui Marian Silvia în seara zilei de 04.12.2013, neconștientizând pe deplin gravitatea și cinismul acțiunilor săvârșite împotriva lui Dihtearenco Gheorghe.

Menționează că intenția inculpaților era directă și clară, odată ce nu au permis părții vătămate să se încalțe și să se îmbrace în modul corespunzător scoțându-l din locuință. Mai mult ca atât, văzînd că partea vătămată inițial a încercat să fugă, prin agresivitate și acțiuni violente asupra lui, ultimul a fost întors și la indicația lui Andriuță Valeriu a fost urcat forțat în portbagajul automobilului, totodată, acțiunile fiind însoțite și de amenințare.

Pedeapsa stabilită inculpaților este neechitabilă și care nu va contribui la restabilirea echității sociale, corectării și reeducării inculpaților.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 27 ianuarie 2015, a fost admis recursul ordinar declarat de către procuror, casată parțial decizia Curții de Apel Chișinău din 03 septembrie 2014, în partea condamnării inculpaților în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal și aplicării art. 84 Cod penal și dispusă rejudecarea cauzei în această parte, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. În rest, decizia a fost menținută.

8. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs ordinar a indicat că, recurentul a criticat decizia instanței de apel doar în latura condamnării inculpaților în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, fără a se referi la condamnarea în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal motiv din care, instanța de recurs nu s-a expus în această parte.

Conform actului de învinuire, fapta inculpaților întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal - răpirea unei persoane, însă instanța de fond a reîncadrat acțiunile lui Andriuță Valeriu și Ciorici Vasiliu în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, adică privațiunea ilegală de libertate, încadrare care a fost menținută și prin decizia instanței de apel.

Instanța de recurs a considerat că, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, a susținut o poziție eronată a instanței de fond în ce privește tălmăcirea noțiunii „libertate fizică”, acceptînd niște concluzii eronate cu privire la lipsa laturii obiective a infracțiunii incriminate prin rechizitoriu.

Astfel, Colegiul lărgit a menționat, că în cazul în care instanța de apel nu era de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia reîncadrării juste de către instanța de fond a acțiunilor inculpaților de la art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal la art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, aceasta urma să dezvăluie concluzia expunîndu-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza sentinței, fapt ce pe caz nu a avut loc, fiind dată o apreciere prematură și formală de ordin general probelor și circumstanțelor cauzei penale.

Colegiul a reținut că instanțele ierarhic inferioare practic au motivat recalificarea acțiunilor lui Andriuță Valeriu și Ciorici Vasiliu prin lipsa în acțiunile acestora a laturii obiective, deoarece inculpații l-au închis în portbagaj pe

Dihtearenco Gheorghe cu scopul de a-l imobiliza ca să nu fugă îndată după săvârșirea acțiunilor de huliganism și nicidecum pentru mutarea acestuia într-un alt loc de unde se afla, fapte care nu corespund circumstanțelor infracțiunii comise.

Totodată, instanța de recurs a menționat că, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 164 Cod penal, are o singură modalitate de realizare: răpirea persoanei. Sintagma „răpire a unei persoane” semnificând privarea de libertate a unei persoane prin mutare, împotriva voinței acesteia, într-un alt loc de unde se afla. Latura obiectivă a infracțiunii se realizează dacă persoana în cauză a fost constrânsă la nivel psihic sau fizic, de către făptuitor să se deplaseze din locul în care se afla. Celelalte circumstanțe: locul de unde-i răpită persoana, locul în care aceasta este deplasată, rezistența persoanei supuse răpirii, durata privării de libertate nu au relevanță.

Astfel, instanța de recurs a conchis că, instanța de apel în speța dată nu a analizat în modul cuvenit acțiunile inculpaților și anume faptul că din intenția acestora, care era directă și clară, locul părții vătămate a fost schimbat, mai mult, acțiunile inculpaților au fost însoțite de amenințare. De asemenea, nu s-a luat în considerație existența motivelor din care a fost săvârșită infracțiunea, deoarece ele sunt variate și anume: răzbunare, gelozie, motive huliganice.

Instanța de recurs a menționat că, deosebirea dintre răpirea persoanei și privațiunea ilegală de libertate, constă în faptul că indiciul principal al infracțiunii de răpire este schimbarea locului de aflare al victimei, fără voia acesteia, în raport cu infracțiunea de privațiune ilegală de libertate a persoanei, care se săvârșește în locul în care persoana dată se afla benevol. Modalitățile care însoțesc acțiunea principală de răpire a unei persoane sunt: constrângerea fizică, constrângerea psihică, înșelăciunea sau abuzul de încredere, profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra sau de a-și exprima voința.

Colegiul lărgit a subliniat, că instanța de apel a omis să se expună asupra modului de acționare a inculpaților și anume scoaterea din casă a părții vătămate contrar voinței sale, aplicarea de lovituri peste corp în scopul dovedirii supremației, înspăimântării și înfricoșării victimei și urcarea în portbagajul automobilului, deplasarea pe o anumită porțiune de drum cu victima în portbagaj, supravegherea ulterioară a acestuia după eliberarea din portbagaj, la rugămintea și plînsetele ultimului, însoțită de cuvinte de amenințare.

Astfel, instanța de recurs a conchis că, instanța de apel la emiterea soluției sale nu a luat în considerație că în cazul privațiunii ilegale de libertate, persoana nu este scoasă în afara micromediului său social, nu este deplasată dintr-un loc în altul și anume prin aceasta infracțiunea prevăzută la art. 166 Cod penal se deosebește de infracțiunea de răpire a unei persoane prevăzută la art. 164 Cod penal.

A mai indicat instanța de recurs în decizia pronunțată că, criticile formulate de recurent privind aprecierea unilaterală a probelor și a altor caracteristici ignorate de instanța de apel, sunt întemeiate. Motivarea soluției denotă că, instanța de apel

nu a apreciat probele nominalizate în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, utilității, coroborării acestora, apreciind eronat o parte din probele prezentate de părți.

Astfel, Colegiul lărgit a statuat că, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 414 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu eroarea de drept cuprinsă în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece se referă la procedura de motivare a soluției instanței de apel și se consideră temei de recurs, astfel, la caz reflectându-se și prevederile pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, fiind aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, deoarece instanțele de judecată au făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către ambii inculpați, decât cea în baza căreia aceștia au fost puși sub învinuire.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2015, a fost admis apelul declarat de procuror, casată parțial sentința Judecătorei Nisporeni din 27 mai 2014 și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpații Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii au fost recunoscuți vinovați și condamnați: în baza art. 164 alin.(2), lit. e) Cod penal, la 6 (șase) ani 4 (patru) luni închisoare fiecare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Conform art. 84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul, parțial, al pedepselor aplicate, inculpaților Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii le-a fost stabilită definitiv pedeapsă de 6 (șase) ani 6 (șase) luni închisoare, pentru fiecare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei închisorii stabilit inculpaților Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii urmînd a fi calculat din momentul reținerii lor.

Corpus delict - automobilul de model „VAZ 2101” cu nr.î. UN AM 418, ce-i aparține cu drept de proprietate lui Andriuță Valeriu, ca mijloc al infracțiunii, a fost confiscat în contul statului.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

10. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că inculpații Ciorici Vasilii și Andriuță Valeriu au comis infracțiunea prevăzută la art. 164 alin. (2), lit. e) Cod Penal, după indicii calificativi - *răpirea unei persoane, de mai multe persoane*, însă instanța de fond, la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele, fără a ține cont de prevederile art. 101 Cod de procedură penală și în așa mod a ajuns la concluzia greșită de a recalifica acțiunile inculpaților Ciorici Vasilii și Andriuță Valeriu din art. 164 alin. (2), lit. e) Cod penal în art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că vinovăția inculpaților Ciorici Vasilii și Andriuță Valeriu în comiterea infracțiunii, prevăzute de art. 164 alin. (2), lit. e) Cod Penal, este dovedită prin probe veridice, concludente, pertinente și utile, care coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Dihtearenco Gheorghe și martorului

Bădărău Vasile, procesul-verbal de ridicare de la Andriuță Valeriu a mijlocului de transport de model „VAZ 2101”, cu numărul de înmatriculare UN AM 418 din 06 decembrie 2013.

Instanța de apel a conchis că sunt eronate concluziile instanței de fond privind recalificarea acțiunilor lui Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii, indicându-se lipsa în acțiunile acestora a laturii obiective, deoarece latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 164 Cod penal, are o singură modalitate de realizare. Sintagma răpirea persoanei semnifică privarea de libertate a unei persoane prin mutare, împotriva voinței acesteia, într-un alt loc de unde se afla.

În acest sens instanța de apel a subliniat că, deosebirea dintre răpirea persoanei și privațiunea ilegală de libertate, constă în faptul că indiciul principal al infracțiunii de răpire este schimbarea locului de aflare al victimei, fără voia acesteia, în raport cu infracțiunea de privațiune ilegală de libertate a persoanei, care se săvârșește în locul în care persoana dată se afla benevol. Modalitățile care însoțesc acțiunea principală de răpire a unei persoane sunt: constrângerea fizică, constrângerea psihică, înșelăciunea sau abuzul de încredere, profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra sau de a-și exprima voința.

Totodată instanța de apel a menționat, că prima instanță eronat a dispus restituirea corpului delict - automobilul de model „VAZ 2101” cu nr.î. UN AM 418, deoarece în cazul dat acesta a fost un mijloc de săvârșire a infracțiunii, care potrivit art. 106 alin.(2), lit. b) Cod penal urma a fi supus confiscării speciale, deoarece aparține inculpatului și a fost folosit pentru săvârșirea unei infracțiuni.

11. La data de 27 iulie 2015, avocatul Vizdoga Ion a declarat în numele inculpaților Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii, recurs ordinar, prin intermediul căruia solicită casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2015 cu menținerea sentinței Judecătoriei Nisporeni din 27 mai 2014.

În motivarea recursului ordinar declarat, avocatul, invocând temei de drept art. 427 alin.(1) pct. 12) Cod de procedură penală a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel eronat a apreciat probele fără a ține cont de prevederile art. 101 Cod de procedură penală și în așa mod greșit a conchis de a încadra acțiunile inculpaților în baza prevederilor art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Recurentul consideră că, procedând astfel, instanța de apel nu a ținut cont că pe tot parcursul procesului penal nu s-a constatat existența laturii obiective a infracțiunii incriminate în acțiunile inculpaților, fiind stabilit cu certitudine că partea vătămată a fost închisă în portbagaj doar cu scopul de a-l imobiliza și nicidecum cu scopul de a-l muta în alt loc contra voinței sale.

În opinia avocatului, scopul inculpaților Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii a fost îndreptat nu la răpirea părții vătămate, dar la privațiunea de libertate a acestuia, menționând că ulterior părțile s-au împăcat și chiar au mers de bună voie la Andriuță în beci.

A mai indicat avocatul că decizia instanței de apel motivată i-a fost înmînată la

09 iulie 2015.

12. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că, recursul este declarat peste termen.

Dispozițiile art. 422 Cod de procedură penală, prevăd expres că termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Din materialele dosarului, rezultă că dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 26 mai 2015, în prezența procurorului Ciobanu S., inculpaților Andriuță Valeriu, Ciorici Vasilii și a avocatului lor Vizdoga Ion, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată (f.d. 34 Vol. II), din care rezultă că aceștia au fost înștiințați despre ziua pronunțării deciziei motivate pentru data de 23 iunie 2015 (f. d. 39 Vol. II).

Din procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel din 23 iunie 2015 rezultă că la pronunțarea deciziei motivate s-a prezentat doar procurorul, însă inculpații și apărătorul acestora nu au fost prezenți, fiind înștiințați despre ziua pronunțării deciziei motivate.

Potrivit art. 231 alin. (1) Cod de procedură penală, termenele stabilite de prezentul cod se calculează pe ore, zile, luni și ani. Alin. (2) prevede că la calcularea termenelor procedurale se pornește de la ora, ziua, luna și anul indicate în actul care a provocat curgerea termenului, afară de cazurile în care legea dispune altfel. Alin. (3) prevede că la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Astfel, în speța, termenul de 30 zile se calculează, începînd cu 24 iunie 2015 și se epuizează la 24 iulie 2015, iar recursul ordinar a fost declarat de către avocatul inculpaților la data de 27 iulie 2015, înregistrat la Curtea Supremă de Justiție la data indicată, cu numărul de intrare 01-1990 (f. d. 71 Vol. II).

Din cele expuse supra, instanța de recurs conchide că recursul ordinar declarat de avocatul Vizdoga Ion în numele inculpaților Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii este depus peste termenul legal de 30 zile, prevăzut în art. 422 Cod de procedură penală.

Nu poate fi reținut argumentul apărătorului, că decizia motivată de fapt nu ar fi fost pronunțată public la 23 iunie 2015 și că deoarece aceasta i-a fost înmînată sub semnătură la 09 iulie 2015, prezentul recurs se consideră a fi depus în termen.

Or, apărătorul nu a formulat obiecții la procesul-verbal al ședinței de judecată din 23 iunie 2015, după cum prevede art. 336 alin. (6) Cod de procedură penală, în care este specificat că la data indicată a fost dată citirii decizia motivată (f.d. 39 Vol. II).

Termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca tardiv, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Potrivit prevederilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Unul dintre scopurile legii procesual penale este asigurarea egalității pentru toate părțile interesate în procesul penal, însă acest deziderat impune disciplinarea activității procesuale, inclusiv și prin stabilirea unor termene peremptorii.

În acest sens, art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală impune obligația îndeplinirii în termen a actelor de procedură, sub sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului. Astfel, neexecutarea în termen a unui drept procesual, conform sancțiunii menționate, duce la pierderea acestuia.

Prin urmare, Colegiul penal, constatînd încălcarea de către recurent a prevederilor art. 422 Cod de procedură penală a ajuns la concluzia inadmisibilității recursului declarat de avocatul Vizdoga Ion, din motiv că este depus peste termen.

13. În conformitate cu art. 432 alin.(1), (2) pct. 2) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vizdoga Ion în numele inculpaților Andriuță Valeriu și Ciorici Vasilii, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2015, în cauza penală privindu-i pe **Andriuță Valeriu Petru și Ciorici Vasilii Ivan**, ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la data de **10 martie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Timofti Vladimir